Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ESCHBACH, ANDREAS
Ultimul dintre ei / Andreas Eschbach; trad.: Cornel Stoenescu. – Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-8251-17-2

I. Stoenescu, Cornel (trad.)

821.112.2-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ANDREAS ESCHBACH
Der letzte seiner Art
© 2003, Verlagsgruppe Lübbe GmbH&Co KG, Bergisch Gladbach
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-8251-17-2

CAPITOLUL 1

Sâmbătă dimineaţă m-am trezit orb şi paralizat pe jumătate. Mai fusesem deseori orb şi chiar pe jumătate paralizat, dar în ultima vreme mi s-au întâmplat mai des ambele deodată, ceea ce începea să mă îngrijoreze.

Stăteam întins pe partea dreaptă, cu faţa pe jumătate îngropată în pernă. Puteam să mişc doar capul, braţul stâng şi câţiva muşchi care, pentru moment, nu-mi foloseau la nimic. Cam neplăcut. Aş fi încercat să mai moţăi un timp şi să sper că totul va trece de la sine. Dar ştiam că nu se va întâmpla asta. Şi, în plus, mă mai presa şi vezica.

Aşa că, agitând mâna stângă, am împins de sub mine perna şi salteaua, până când am ajuns la scheletul patului. Nu e prea uşor să-ţi schimbi poziţia folosind un singur braţ, şi acela pe jumătate luxat, atunci când ai aproape 150 de kilograme şi eşti ţeapăn ca un manechin dintr-o vitrină, dar nu este nici imposibil, dacă trebuie să o faci.

Am tras din toate puterile şi, puţin înainte de a se produce o ruptură de muşchi, m-am întors şi m-am lovit cu omoplatul stâng de marginea patului, ceea ce a durut, dar mi-a făcut bine, deoarece însemna că îmi era mai uşor să ajung cu mâna sub pat.

De ani de zile, pentru ocazii ca aceasta, ţin acolo un retevei din lemn lung cât antebraţul. Până acum m-a ajutat surprinzător de mult pur şi simplu să îmi dau peste scăfârlie de mai multe ori cu acest retevei cu patru muchii. Sau să-mi cotonogesc cu el membrele recalcitrante. Ca la un automat vechi pentru băuturi: câteodată e nevoie de câteva şuturi sănătoase pentru ca apoi să funcţioneze ca nou.

Dar de data aceasta nu a funcţionat. Înainte de a provoca efecte mai grave decât nişte vânătăi, am încetat să mă mai pocnesc. Eram tot paralizat şi orb.

Orbirea era deosebit de supărătoare, pentru că nu avea nici un motiv să apară. Presupun că este de natură psihică; în orice caz, atunci când ochiul meu artificial are una dintre căderile lui şi când brusc nu mai emite nici un semnal, dintr-un soi de solidaritate prost înţeleasă, şi celălalt ochi se alătură lui şi refuză să îşi mai facă treaba. Cunosc câţiva oameni extrem de interesaţi de acest fenomen, dar eu voi continua să mă feresc a le relata despre aşa ceva.

Am rămas o vreme în această poziţie incomodă şi am reflectat. Realmente, totul era deosebit de supărător. Mi-am amintit de un vis de acum câteva săptămâni şi brusc m-am întrebat dacă fusese într-adevăr doar un vis: se făcea că mă sculasem în miez de noapte ţeapăn ca o bucată de oţel, dar găsisem *întrerupătorul secret* şi totul revenise la normal, iar eu adormisem din nou, liniştit. Ciudat. Mi-am pipăit pântecul şi am simţit câteva dintre legăturile de cabluri, care ici şi acolo se conturau sub piele ca un lucru fără rost în unduirea intestinelor, mici protuberanţe dure, care se retrag în adânc la prima mişcare a corpului. A fost un vis. Nu exista un asemenea întrerupător.

Mi-am amintit de altceva care mă ajutase o dată împotriva acestui gen de orbire. Mi-am lăsat în pace pântecul şi am început să masez ochiul stâng cu pleoapa lăsată, până când au

apărut nişte steluţe. După care m-am oprit, am deschis ochiul şi am văzut că din întunericul cenuşiu se desprindea o imagine. Tavanul dormitorului. Tapet decolorat de cel puţin treizeci de ani de existenţă. Dacă socotesc bine, ar fi trebuit să pun de mult un tapet nou. Timp avusesem destul.

Era cel puţin încurajator să nu mai fii complet orb, ci doar pe jumătate, chiar dacă nu mă ajuta prea mult. Îmi priveam braţul drept, ridicat crispat şi drept ca un catarg retezat, şi îl simţeam ca pe un bloc solid, din metal; exasperat, am tras o înjurătură. Presiunea exercitată de vezică părea să cedeze, aşa că în lipsă de ceva mai bun am luat iarăşi reteveiul şi m-am lovit cu el, dar din nou fără nici un rezultat.

În mine începea să se instaleze panica. Viziuni sumbre, eu rămânând întins aici zile de-a rândul, ud de urină şi incapabil să cer ajutor. Voi muri de sete. Gura deja mi se uscase. Cât va mai dura până mă vor găsi? Probabil că mult timp. Eu trăiam singur, retras, izolat s-ar putea spune.

Panică. Sistemul de sedare, în mod logic, nu era nici el funcţional. M-am străduit să respir rar şi adânc, m-am concentrat asupra presiunii din vezică şi m-am simţit mai bine.

Trebuia să mă gândesc. Nu era neapărat partea mea cea forte, dar m-am străduit. Ochiul artificial nu mai funcţiona, totodată era blocat şi aparatul locomotor: cauza nu putea fi decât o cădere de curent în întregul sistem. Defectarea bateriei nucleare era ca şi exclusă, ea rămânea, probabil, piesa cea mai sigură din interiorul meu şi va trebui înlocuită cel mai devreme la împlinirea vârstei de 45 de ani, dacă o voi apuca. Rămânea în discuţie distribuţia curentului. În anii ce trecuseră, câteva dintre legăturile din corpul meu, care, în teorie, ar fi trebuit să fie indestructibile, cedaseră, dar contactele defecte ori scurtcircuitate rezultate avuseseră ca rezultat doar efecte limitate. Până acum, am tot crezut că sistemul

era construit în aşa fel, încât o cădere totală a curentului să nu fie posibilă.

De fapt, pe parcursul vieţii mele am crezut o grămadă de chestii.

Aş cam avea nevoie de ajutor.

Nu sunt decât câţiva paşi – mi-am spus. Paşi. Cuvântul în sine pare liniştitor. Doar trei, patru paşi. Tot ceea ce trebuia să fac era să mă rostogolesc pe podea, pe care apoi să mă târăsc centimetru după centimetru până în antreu. Acolo se afla telefonul. Salvarea mea. Nimic mai uşor.

Numai că în situaţia actuală trupul meu semăna mai mult cu o lucrare de artă plastică din metal, cântărind mai multe tone. M-am târât cu ajutorul unicului braţ şi l-am manevrat încercând să balansez restul din mine într-o adevărată paradă a forţei, dar tot ce mi-a reuşit a fost să ajung în situaţia în care bustul îmi atârna peste marginea patului; am mai reuşit să răstorn noptiera cu capul şi să îmi flutur braţul drept atât de neîndemânatic, încât să îl înţepenesc sub scheletul patului.

Un timp am rămas aşa, gemând. Cu singurul meu ochi intact am privit în jur şi nu mi-a venit să cred ce se petrecuse. Păream bătut în cuie, cu abdomenul ca un cilindru tensionat, cu braţul drept înţepenit sub pat ca ancora unei nave. Cu mâna stângă pipăiam panicat în jur căutând un punct de sprijin, ceva de apucat, cu ajutorul căruia să pot să îmi schimb poziţia, dar nu am dat de nimic. Am găsit acolo doar şosete vechi, un pantof de gimnastică pentru piciorul drept, câteva ziare şi alte mărturii ale înclinaţiei mele pentru activităţi gospodăreşti, iar sub toate acestea podeaua din linoleum neted. A durat ceva timp până să înţeleg că eram pierdut.

M-a cuprins un nou atac de panică. Era ceva mai mult decât un atac trecător. După ce odată ai fost invincibil, suporţi greu eşecurile, mai ales sub ameninţarea apusului.

Nu ştiu exact ce s-a întâmplat apoi şi care a fost cauza. Ştiu doar că mi-am trecut mâna stângă peste abdomen, poate pentru că era atât de tensionat sau poate în încercarea de a-mi calma vezica. Am simţit conturul unui mănunchi de cabluri şi brusc am dat de o îngroşare care nu ar fi trebuit să fie acolo din câte îmi aminteam din cele văzute pe schiţă.

Nu că schiţele ar mai fi însemnat în cele din urmă ceva. Pentru că fiecare făcea ce voia. Dar era totuşi ciudat. Am palpat implantul şi deodată am trăit unul dintre acele momente unice, în care nu mai eşti sigur dacă eşti treaz şi îţi aminteşti doar un vis sau chiar visezi şi în vis îţi aminteşti că ai fi treaz. Îl simţeam ca pe întrerupătorul din acel vis, în care acesta m-a repus pe picioare!

L-am apăsat. Am ţipat zguduit de un şoc care a revitalizat un moment sistemul. Dar nu suficient de mult pentru a-mi elibera braţul drept; dimpotrivă, surprins, l-am blocat şi mai bine.

Însă brusc totul a căpătat sens. Aveam un contact imperfect în circuit, era simplu! Cândva, cineva, probabil din neatenţie sau, mai bine zis, dintr-o grabă inutilă, secţionase un cablu şi, pentru a-l repara, introdusese o conexiune. Care ar fi trebuit să nu se desfacă.

Tocmai această conexiune o simţeam acum. Probabil că una dintre mişcările organelor interne, inevitabile în abdomenul uman, deci şi în al meu, a împins în faţă o parte a acelui cablu.

Ceea ce însemna că nu avusesem un vis. Mă trezisem cu adevărat în toiul nopţii, înregistrasem ameţit de somn că eram ţeapăn şi fusese suficientă o mică apăsare asupra conexiunii pentru a reface contactul şi pentru ca totul să funcţioneze ca mai înainte.

Dar evident că de data aceasta capetele firelor se îndepărtaseră mai mult. Am realizat îngrozit că ultima mea şansă

consta în a le reuni, şi anume acum şi aici, înainte ca ambele capete să se depărteze definitiv şi să se piardă printre organele interne.

Am încetat să mai apăs. N-aveam de unde şti dacă nu cumva, apăsând mai mult stricam decât reparam. Orice apăsare putea la fel de bine să refacă contactul ori să separe definitiv cele două capete ale cablului. Nu, trebuia să ştiu ce să fac. Aveam nevoie de o sculă potrivită.

Aşa că mi-am sucit gâtul în căutarea unui obiect ascuţit, cu care să pot împunge abdomenul.

Chiar, câte obiecte ascuţite se găsesc de obicei la o lungime de braţ de pat? Briceagul meu – mi-a trecut prin cap. Lamele sale păreau oarecum potrivite pentru această operaţie, iar împungătorul era ca şi nefolosit şi ce era bun pentru perforarea găurilor în cureaua de piele era bun şi pentru perforarea abdomenului. Însă obiectul, dacă nu mă înşelam, trebuia să fie în sertarul noptierei.

Numai că noptiera răsturnată se afla acum în dreapta mea, departe de raza în care puteam acţiona. Întinzându-mă şi rostogolindu-mă, am ajuns la mânerul sertarului noptierei, de care am tras. Din el au căzut două pachete cu batiste din hârtie, o bancnotă de o sută de euro căreia nu îi simţisem lipsa şi câteva monede. Altceva nimic. Mai ales nici urmă de briceag.

Mi-am pipăit din nou febril abdomenul. Mai era conexiunea în acelaşi loc? Da. Mă mişcasem, dar nu destul de mult pentru a schimba poziţia cablului. Poate că vezica plină presa în interiorul abdomenului, reducând mişcarea. Dar unde era blestematul de briceag?

Privirea mi s-a oprit asupra veiozei, o monstruozitate din sticlă, mare, care se îngălbenise din cauza vechimii, prinsă în şuruburi sus, deasupra patului. Mi-am amintit. În urmă cu câteva zile îi schimbasem becul, pentru aceasta scosesem patru

şuruburi, pe care apoi le pusesem la loc. Lucrasem cu briceagul, pe care în loc să îl fi pus înapoi în sertar, îl lăsasem sus.

M-am mai uitat încă o dată în jur. Exact. Se afla în centrul dezordinii mele masculine, alături de ceasul deşteptător care căzuse şi el atunci când se răsturnase noptiera. Roşu, mic, nu putea fi trecut cu vederea. Şi la ceva mai mult de o jumătate de metru de vârfurile degetelor mele întinse.

Dar primatele superioare se disting prin capacitatea de a folosi unelte; cel puţin acest lucru îl citeşti mereu. Mai întâi, am încercat cu reteveiul din lemn, dar, după cum bănuisem de la început, acesta se dovedi prea scurt. Dar nu atât de scurt, încât să nu pot să trag cu el o pereche de pantaloni jeans aruncaţi printr-o fericită neglijenţă pe podea, în loc de a fi atârnaţi ordonat în şifonier, pe care apoi i-am putut ajunge cu mâna. I-am fâlfâit puţin prin aer, până când i-am prins bine, apoi i-am folosit ca un fel de undiţă pentru a pescui briceagul. Cu un singur ochi şi cu o singură mână nu este prea uşor, dar în cele din urmă am reuşit. Zdrăngănind, atât ceasul, cât şi briceagul s-au apropiat destul pentru ca să îl pot apuca pe ultimul.

Pasul următor. Împungătorul. Cu o singură mână, acest briceag se deschide al naibii de greu, mai ales atunci când este vorba despre un instrument puţin folosit, iar obiectul nu este tocmai nou, nu e tocmai bine gresat ca în anii lui de glorie, ci, dimpotrivă, a ruginit pe ici, pe colo. Aici, aproape de mare, lucrurile ruginesc surprinzător de repede. În cele din urmă, am reuşit, dar, ca urmare a efortului, mâna îmi tremura.

Mi-a dispărut orice urmă din senzaţia de triumf când mi-am dat seama ce aveam de gând să fac. Ah, da, corect. După cât se pare, eram campion mondial la uitatul chestiunilor neplăcute.

Am revăzut totul în memorie, pentru a fi sigur că nu îmi scăpase nimic. Economie de timp. Ultima zăbavă. Normal că nu uitasem de nimic. Aş putea vorbi de noroc, dacă planul

meu ar aduce o schimbare. Dacă nu, îmi rămânea doar să strig ca din gură de şarpe, în speranţa că mă va auzi cineva care se va grăbi să îmi sară în ajutor – o alternativă aproape total lipsită de perspective.

Am căutat pe abdomen locul cu pricina şi am apăsat. Nici o reacţie. Nici o nouă scânteie în mănunchiul de cabluri îmbrăcat în teflon al sistemului meu. Deci nu scăpam de scalpel. Oftând, am ales locul unde bănuiam că se află conexiunea, am aşezat împungătorul, am tras aer în piept şi am împins.

Durea al dracului de tare. Cred că am strigat; în orice caz, îmi amintesc de o senzaţie ca un gâlgâit în gât, pe urmă mi s-a făcut cald. Am împuns, am simţit cum din rană curgea ceva umed şi fierbinte, bineînţeles sânge, şi nu era puţin, după care am răsucit oţelul dur căutând implantul. În sfârşit, acesta întâmpina rezistenţă. Priveam în tavan, mă umpleau de mirare norii negri care apăruseră brusc pe el, apăsam şi scormoneam în carne fără a se întâmpla ceva, cu excepţia faptului că suprafaţa abdomenului meu devenea tot mai umedă şi mai lipicioasă. Apărură brusc acele musculiţe care de obicei nu rătăcesc prin dormitor. Ele găsesc mai interesant gunoiul din bucătărie, dar acum bâzâiau în jurul meu ca nişte vulturi microscopici. Şi, în sfârşit, *clic!*

După o clipă, rigiditatea dispăru, braţele şi picioarele îmi dădură ascultare, ochiul meu drept vedea, iar cu un zgomot şuierător, complex, musculatura corpului se puse în mişcare. Cât de minunat era să poţi decupla durerea! Cât era de bine să poţi stăvili sângerarea! M-am ridicat în picioare, scăldat în sudoare, plin de sânge, şi am intrat clătinându-mă în baie, unde, cu mâna apăsată pe rană, mai întâi de toate mi-am golit vezica – ce senzaţie de nedescris!

Ghemuit pe marginea băii, mi-am privit abdomenul cu împungătorul briceagului înfipt în el şi m-am gândit dacă aş putea îndrăzni să îl scot. Atent, am luat o poziţie stabilă pe

podea, înainte de a încerca ceva. Şi ca să vezi, imobilitatea nu a revenit! Nu a revenit nici când mi-am masat plin de îndrăzneală abdomenul. Reuşisem încă o dată.

Totuşi, lucrurile nu puteau să rămână aşa, mi-am zis în timp ce îmi dezinfectam rana cu o substanţă clară ca apa şi puneam pe ea o compresă din tifon. Va mai exista o dată viitoare. Poate că peste un an, poate că mâine-dimineaţă. Şi cândva nu voi mai reuşi. Nici chiar dacă de acum încolo voi dormi cu trusa de scule în braţe.

Aş putea muta telefonul în pat. Ziua în care nu îmi voi mai reveni va deveni ziua capitulării. Ziua în care *ei* mă vor recupera.

Instrucţiunile pentru un incident ca acesta erau clare şi neechivocă. Dacă aş fi respectat instrucţiunile, aş fi avut voie să mă spăl pe mâini de sânge, după care imediat, fără cea mai mică întârziere, ar fi trebuit să îi telefonez locotenent-colonelului Reilly. Care, prompt, m-ar fi trimis înapoi în SUA pentru reparaţii generale, fără îndoială într-un mod cât se poate de luxos, la bordul unui avion militar, care va zbura doar pentru mine. Dar într-un singur sens. Reilly m-ar pune sub control şi supraveghere directă şi probabil că nu voi mai putea scăpa vreodată. De aceea nici n-avusesem de gând să respect instrucţiunile. A-l informa pe Reilly însemna să îmi pierd dintr-un foc mica şi cu greu dobândita libertate, şi nu-mi doream deloc asta. De aceea mi-am spălat sângele de pe mâini, dar pe locotenent-colonelul Reilly nu l-am mai sunat.

În loc de asta, am pus un leucoplast pe bandaj, m-am dus pe hol şi mi-am luat telefonul mobil din ascunzătoare. Folosesc doar rar reţeaua telefonică normală şi numai pentru convorbiri nevinovate, deoarece trebuie să plec de la premisa că încă mi se interceptează convorbirile, bineînţeles pentru siguranţa mea. Dar telefonul mobil mi l-am procurat